

Arrest

nr. 209 125 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS *loco* advocaat S. VANBESIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar volgend verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar eerste volgend verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe elementen aanhaalt die geen verband houden met haar eerdere verzoek. Zo stelt zij heden dat zij niet kan terugkeren naar Libanon uit vrees dat haar schoonfamilie haar kinderen zal afpakken alsook uit angst door haar grootvader en ooms te worden vermoord.

In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 11 december 2014 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster en haar echtgenoot aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) de door haar voorgelegde documenten geen ander licht wierpen op deze appreciatie, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bleek dat de UNRWA heden nog steeds bijstand leverde aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en (iv) dat er toen in Libanon geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 146 976 van 3 juni 2015.

In het kader van haar eerste volgend verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 29 mei 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd door de Raad in zijn arrest nr. 197 662 van 10 januari 2018 vernietigd omdat uit de stukken neergelegd tijdens haar beroepsprocedure (met name een kopie van de gezinssamenstelling, een kopie van een attest van Belgische nationaliteit en een kopie van een Belgische geboorteakte) bleek dat minstens één kind van het gezin de Belgische nationaliteit bezit en dit essentieel element niet in aanmerking werd genomen bij het nemen van de beslissing.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Waar verzoekster laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag binnen de door artikel 57/6/2 gestelde termijnen worden afgeleid dat de asielaanvraag wél in overweging dient te worden genomen, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift.

5.1. Waar verzoekster verwijst naar het gezag van gewijsde van het arrest nr. 197 662 van 10 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota vast dat er wel degelijk rekening werd gehouden met dit arrest in de bestreden beslissing. De eerder genomen beslissing in verzoeksters verzoek tot internationale bescherming werd door de Raad vernietigd omdat er met het essentiële element van de Belgische nationaliteit van verzoeksters kind geen rekening werd gehouden, niet omdat dit element de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming. Niets weerhoudt de commissaris-generaal derhalve om, na onderzoek van voormeld element, opnieuw een beslissing tot weigering van een meervoudige asielaanvraag te nemen.

5.2. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft het feit dat één van uw kinderen over de Belgische nationaliteit beschikt, een feit dat wordt gestaafd door de stukken die u bij uw verzoekschrift voegde voor de RvV en die vervolgens aan het CGVS werden overgemaakt, moet worden geoordeeld dat zulks ook niet volstaat om in uw hoofde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming toe te kennen. Dient in casu te worden verwezen naar de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt : “Cedoca contacteerde op 14 juni 2017 telefonisch het Libanese consulaat in Brussel en de Palestijnse consul in Libanon. Beiden stellen dat de minderjarige kinderen van door UNRWA geregistreerde vluchtelingen die de Belgische nationaliteit bezitten zonder problemen kunnen terugkeren met hun ouders naar Libanon, waar zij eveneens verblijfsrecht hebben.

De ouders dienen desgevallend contact op te nemen met de Libanese ambassade teneinde de nodige formaliteiten te vervullen. Mogelijks moet de Belgische geboorteakte gelegaliseerd worden en/ of een Libanees reisdocument worden aangevraagd, afhankelijk van de specifieke situatie en de reeds vervulde formaliteiten.”

Verzoeksters stelt terecht dat “dergelijke eenvoudige argumentatie niet kan voldoen”. Immers, bij nalezing van de COI Focus “Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”, p. 13 stelt de Raad vast dat de “consulair medewerker” van de Libanese ambassade te Brussel en de “consul Palestijnse ambassade” in Libanon weliswaar voorhouden “dat de minderjarige kinderen van door UNRWA geregistreerde vluchtelingen die de Belgische nationaliteit bezitten zonder problemen kunnen terugkeren met hun ouders naar Libanon, waar zij eveneens verblijfsrecht hebben”, doch zij ondersteunen hun bewering met geen enkel inhoudelijk argument, en verwijzen naar de “nodige formaliteiten” zonder verdere uitleg.

6. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden).

3.1. Ter terechtzitting volhardt de verwerende partij in de informatie die zij heeft ingediend en waaruit blijkt dat twee onafhankelijke bronnen van oordeel zijn dat verzoekende partij samen met haar twee kinderen, die de Belgische nationaliteit hebben, terug kan keren naar Libanon en de bescherming kunnen krijgen van de UNRWA. Zij stelt tevens dat verzoekende partij zelfs geen andersluidende informatie indient. In de nota die de verwerende partij doorstuurde wordt nog het volgende gesteld:

“In de beschikking van 6 juli 2018 wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat de argumentatie in de bestreden beslissing niet volstaat. Immers, bij nalezing van de COI Focus “Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon” p. 13 stelt de Raad vast dat de “consulair medewerker” van de Libanese ambassade en de “consul Palestijnse ambassade” in Libanon weliswaar voorhouden “_dat minderjarige kinderen van door UNRWA geregistreerde vluchtelingen die de Belgische nationaliteit bezitten zonder problemen kunnen terugkeren met hun ouders naar Libanon, waar zij eveneens een verblijfsrecht hebben_”, doch zijn ondersteunen hun bewering met geen enkel inhoudelijk argument, en verwijzen naar de “_nodige formaliteiten_” zonder verdere uitleg.

*Verweerder wenst er vooreerst op te wijzen dat uit voornoemde COI Focus blijkt dat Cedoca op 14 juni 2017 telefonisch het Libanese consulaat in Brussel en de Palestijnse consul in Libanon contacteerde. Niettegenstaande hun namen omwille van vertrouwelijkheidsredenen niet vermeld worden, kan niet betwijfeld worden dat deze door Cedoca gecontacteerde bronnen door hun positie en hun werkerreïn specialisten ter zake betreffen. Beide bronnen bevestigen onafhankelijk van elkaar dat minderjarige kinderen van door UNRWA geregistreerde vluchtelingen die de Belgische nationaliteit bezitten zonder problemen kunnen terugkeren met hun ouders naar Libanon, waar zij eveneens een verblijfsrecht hebben. Welke de nodige formaliteiten die daartoe moeten vervuld worden, wordt toegelicht in zin die volgt op de in de beschikking geciteerde passage: “_Mogelijks moet de ***Belgische geboorteakte gelegaliseerd*** worden ***en/of*** een ***Libanees reisdocument*** worden aangevraagd, ***afhankelijk van de specifieke situatie en de reeds vervulde formaliteiten***._”*

*Wat de aldus te vervullen formaliteiten zijn ***hangt af van de specifieke situatie van de betrokken persoon***. Het is dus aan verzoekster, die als enige kennis heeft van de formaliteiten die zij reeds vervuld heeft, om zelf na te gaan welke bijkomende stappen zij dient te nemen om een Libanees reisdocument te bekomen voor haar kind. Dergelijke informatie is eenvoudigweg terug te vinden op de website van de Libanese ambassade te Brussel en op de website van de Direction Générale de la Sûreté Générale, waarvan de gegevens overigens opgenomen werden in de bibliografie van voornoemde COI Focus. De informatie die terug te vinden is op deze websites werd bovendien (deels) geciteerd in de bijlagen van de COI Focus (pag. 17 en verder). Aldus is het geenszins ernstig te stellen dat de COI Focus geen informatie bevat aangaande de te vervullen formaliteiten. Daargelaten de vraag of er redelijkerwijze van het CGVS kan en mag verwacht worden dat het de gehele Libanese immigratiewetgeving en de verschillende te doorlopen stappen voor het bekomen van een reisdocument*

in extenso_ opneemt in het administratief dossier, kan de stelling dat er geen verdere uitleg verschaft wordt over de "nodige formaliteiten" die moeten vervuld worden, aldus niet worden bijgetreden.

*Het staat verzoekster overigens vrij de informatie waarop het CGVS zich steunt, tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten. Verzoekster brengt evenwel geen andersluidende informatie aan die vermog de conclusie dat haar kind, mits het vervullen van de nodige formaliteiten, een Libanees reis- en verblijfsdocument kan bekomen, weerlegt. Zij tracht dit motief te ontkrachten door het louter citeren van een zinsnede uit de gehanteerde informatie. Verweerder benadrukt dat de door Cedoca geconsulteerde bronnen eensluidend zijn en bevestigen dat het gegeven dat een kind van bij UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchtelingen de Belgische nationaliteit heeft op zich geen beletsel vormt voor het bekomen van een Libanees reisdocument. Het is aan verzoekster om aan te tonen dat haar specifieke situatie afwijkt van de informatie weergegeven in voornoemde COI Focus, dan wel aan te tonen dat dit niet op haar persoonlijk van toepassing is, waar zij *_in casu_* faalt. Nergens uit verzoeksters haar verklaringen of uit de door haar voorgelegde stukken blijkt immers dat zij enige ernstige poging ondernomen heeft om een reisdocument voor haar kind te bekomen, noch toont zij aan dat dit haar geweigerd werd.*

Verweerder besluit dat de beschikking van 6 juli 2018, waarin beslist wordt om het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure in te willigen, niet op de juiste gronden gestoeld is en verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom om zijn standpunt van de beschikking te wijzigen."

3.2. Verzoekende partij stelt dat zeer onduidelijk is wie van de ambassade de informatie heeft gegeven en het dan ook moeilijk is om daarop te reageren. Voorts wijst zij erop dat verzoekende partij zal moeten terugkeren naar Ain al-Hilwah, één van de moeilijkste kampen waar zeer vaak harde confrontaties worden uitgevochten tussen verschillende groepen. Verzoekende partij wijst daarvoor naar de COI van 8 januari 2018.

3.3. Zoals de Raad in zijn beschikking van 5 juli 2018 ook reeds heeft opgemerkt, klopt het dat uit voornoemde COI Focus blijkt dat Cedoca telefonisch contact heeft gehad met het Libanese consulaat in Brussel en de Palestijnse consul in Libanon en dat die beiden stellen dat minderjarige kinderen van door UNRWA geregistreerde vluchtelingen die de Belgische nationaliteit bezitten zonder problemen kunnen terugkeren met hun ouders naar Libanon mits het vervullen van bepaalde formaliteiten. Deze informatie is evenwel niet afkomstig van UNRWA zelf en het louter verwijzen naar informatie die terug te vinden is op de website van de Libanese ambassade te Brussel en de website van de Direction Générale de la Sûreté Générale, biedt naar oordeel van de Raad niet de nodige garanties dat verzoekende partij en haar kinderen, waarvan één kind over de Belgische nationaliteit beschikt, daadwerkelijk zonder problemen kan terugkeren naar Libanon en zich terug onder de bescherming van UNRWA kan stellen. Volledigheidshalve wijst de Raad nog op de zeer precare situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah zoals blijkt uit de COI Focus van 8 januari 2018.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 februari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS